

Bästa skjutsen

Han låg på rygg, helt stilla med slutna ögon.

Bilen stod mitt i gatan med motorn igång och vindrutetorkarna svepte med långa, släpiga drag. Framför stötfångaren låg cykeln, tillknycklad likt en märklig installation upplyst av det skarpa, vita billjuset. En kvinna skrek gällt att hon ringt efter ambulans. Allt fler kom nyfiket fram, ställde frågor, gestikulerade, bilfönster vevades ner, huvuden stacks ut. En äldre herre i svart rock stod och höll sig i bildörren, beklagade sig med darrande röst:

”Kommer den inte snart? Jag kunde inte hjälpa det, det var grönt ljus och pojken dök upp i full fart utan lyse! ... Flög handlöst i gatan! Han skjutsade nån, tror jag ... var det kanske du, eller hjälper du bara till med honom?”

”Det var jag!” Flickan satt på huk bredvid pojken och smekte hans hand. Hon hade lagt halsduken under hans huvud. ”Det är okej med mig, jag slog bara i armen, men stackars Mikael ...” Rösten stockade sig, hon började snyfta. Folk som samlats runtom visste inte riktigt vad de skulle göra, någon pratade lösryckt med grannen intill, en annan stod tyst. Han låg fortfarande stilla med slutna ögon medan hon varsamt torkade bort regndroppar från ansiktet med en näsduk.

Fler bilar fyllde hela tiden på i den växande kön, några signalerade hårt och otåligt. Billjusen glimmade i duggregnet som små vassa streck och den våta asfalten fylldes av reflexer.

Det kändes som en evighet innan sirenerna äntligen hördes och strax svepte kusliga blåljus över husväggarna. De bägge sjukvårdarna arbetade snabbt och effektivt; en första bedömning, några frågor till flickan och den äldre herrn som kört bilen, stödkrage på runt halsen, bären fram, ett försiktigt lyft in i ambulansen.

”Bäst att du också följer med till sjukhuset så att de får kolla upp om du har brutit något!”

Hon stod tyst med hängande armar, våtstripigt grönt hår, ögonen rödgråtna. Så ryckte hon liksom till innan hon steg in och satte sig bredvid föraren i framsätet.

”Mätte han klara sig!” suckade den äldre mannen när sirenerna avlägsnade sig. Nya sirener ekade och en polisbil bromsade in.

Riiing! ... Väckarklockan skrällde och handen trevade efter knappen. Täcket drogs över huvudet utan att ögonen ens öppnats.

Han satte sig spikrakt upp i sängen med stirrande ögon: ”Klockan är ju jättemycket, varför har ingen väckt mig?” Så insåg han att föräldrarna hade gett sig iväg för längesedan och att han, idag av alla dagar, hade somnat om. Det hade blivit sent i natt. Visst hade han hittat några matnyttiga matteövningar på nätet, men sen blev det en del annat också ...

”Fan, just när vi har nationella matteprovet som jag inte får missa!” Han slängde av sig täcket, stötte tån hårt i tröskeln, ”djävla!”, hoppade vidare på ett ben in i badrummet, ”shit, nu är det max som gäller!”

Efter några hetsiga minuter var han också i kläderna, tryckte ner ett par skolböcker plus ett äpple i ryggsäcken, slängde igen dörren och vred om nyckeln med darrande hand.

”Förbannade regn! Varför ska det alltid vara blött och trist vareviga morgon!” Han sprangrullade igång cykeln, hoppade på i farten: ”Hur fan ska jag hinna!”

Redan utanför Larssons fick han upp farten rejält, växlade i femman, saktade inte ens in då han korsade stora vägen, men fick en otäck sladd med bakhjulet i lösgruset på andra sidan. Ögonen tårades av duggregn och fartvind, hans långa, lockiga hår stod bakåt likt en strut. Till råga på allt kom äcklig magsyra upp i halsen. Morgonen kunde inte ha börjat sämre.

Så kunde han på långt håll se någon som ledde en cykel. Var det inte Anna?

Hon spärrade upp ögonen när dottern steg in i köket:

”Men kära Anna, vad i allsin dar har hänt med ditt hår? Grönt! Tycker du verkligen att det är snyggt? Du ringde när du var hos Lotta, men det måste ha blivit väldigt sent i natt för jag sov när du kom hem.”

”Jag var hos frissan på håltimmen, det visste du att jag skulle, sen till Lotta och plugga till nationella matteprovet idag, men du fattar noll! Man kan inte gå omkring i gamla åttiotalsfrissor. Vi lever faktiskt i moderna tider. Lotta tyckte det var ashäftigt!”

”Tyckte hon? Men du som alltid haft långt, böljande mörkt hår.”

”Lotta ska också fixa sitt! Hon väljer mellan rött eller grönt. Förresten, det är mitt hår och jag som bestämmer hur det ska se ut!” Så drog hon fingrarna demonstrativt sakta genom det gräsgröna håret.

”Ja ja, trivs du med grönt så är det väl din sak. Undrar vad Arne ska tycka?”

”Arne, jag bryr mig inte ens! Om han överhuvudtaget ser det.”

”Jaså, men han är ändå din pappa.”

”Pappa, en rätt konstig pappa måste man säga!”

”Vad menar du, ni träffas ju nästan varannan helg?”

”Träffas ja, men vi gör aldrig nåt kul ihop. Går aldrig på bio eller teater eller ut i skogen. Bara glo på tråkig TV. Och äta på McDonalds förstås.”

”McDonalds, kunde han inte ha bjudit ut dig på en trevlig restaurang istället?”

”Vi var faktiskt på handboll en gång och såg mina gamla kompisar spela. Kul, för jag har inte sett dem sen vi flyttade. Men annars vill han mest dra med mig på trista fotbollsmatcher.”

”Jaha, aldrig nån fin konsert förstås. Arne med sin eviga fotboll!”

”Klockan! Jag måste iväg, får inte komma för sent till matteprovet!”

”Men frukosten Anna, du har knappt hunnit få i dig nånting ...”

Hon höll om honom med bägge armarna. Det var något han alltid velat. Ofta kastade han långa blickar efter henne på rasterna, men det blev liksom aldrig mera än så. Han var förstås en jäkla fegis.

Men så, i denna trista, blöta morgon blev han plötsligt räddaren i nöden. Hjälten på sin löddriga springare som galant skulle göra entré på skolgården just i tid till terminens viktigaste prov. Med henne därbak! Hennes punktering var faktiskt så mitt i prick den bara kunde. Han flämtade och fick sura uppstötningar, men njöt i fulla drag samtidigt som han skrek rakt ut i motvinden: ”Håll om mig ordentligt, släpp inte taget, Anna, så att du inte ramlar av!”

”Kan jag få tala med Anders Sjöström?”

”Ett ögonblick, jag kopplar er till försäljningsavdelningen.”

”Talar jag med Mikael Sjöströms pappa, Anders Sjöström?”

”Ja, det stämmer, det är Anders.”

”Godmorgon, jag är doktor Lars Sylvander på lasarettet här i stan.”

”Jaha, godmorgon ... har det hänt något?!”

”Ja, dessvärre har din son Mikael råkat ut för en trafikolycka med sin cykel, han ligger inlagd hos oss på neurokirurgen.”

”Mikael? Trafikolycka? Hur mår han, är det allvarligt?”

”Han blev påkörd av en bil och föll av cykeln. Slog tyvärr huvudet i gatan. Han är fortfarande medvetslös. Vi håller på med olika undersökningar så jag kan ännu inte ...”

”Men, men, tror ni att han vaknar upp igen? Klarar han sig?”

”Vi vet ännu för lite, men det vore bra om ni kan komma hit så fort som möjligt!”

”Jag kommer direkt och hämtar min fru på vägen!”

”Herr och fru Sjöström, förstår jag?” Han var en erfaren läkare som tvingats ge många svåra besked genom åren. Han hälsade i hand med allvarlig uppsyn, bad dem sitta ned:

”Läget för er son är oförändrat, han är fortfarande medvetslös. Vi röntgar just för att se hur omfattande blödningen är, om vi eventuellt måste operera för att minska trycket på hjärnan.”

”Kan vi gå in till honom?” frågade Anders med skrovlig röst.

”Så fort vi är klara med våra undersökningar går det bra. Om en kvart ungefär. Vi kommer ut och hämtar er. Vill ni ha en kopp kaffe så länge?”

De satt tysta på varsin stol bredvid sängen, såg hans stilla ansikte med alla sladdar som var fästade på huvudet; droppställningen med påsen högst upp släppte ner en droppe genom slangen med jämna mellanrum. Anders lade armen om Berits smala axlar, de såg länge in i varandras fuktiga ögon. Genom det stängda fönstret hördes ett svagt fågelkvitter. Dörren öppnades och in kom en sköterska:

”Det är en flicka som heter Anna som gärna vill besöka Mikael, går det bra?”

”Anna? Känner vi någon Anna? Men visst går det bra ...” Berit suckade tungt.

I dörrhålet stod flickan, med sitt lysande, gröna hår.

”Hej, jag tänkte hälsa på Mikael!” Hon drog försiktigt igen dörren efter sig.

”Jaså, javisst. Men vi har nog inte träffats tidigare ...”

”Jag heter Anna och går i Mikaelns parallellklass.”

”Jaha ... ja, hej, jag heter Berit, detta är min man, Anders. Ja, här ligger vår stackars pojke, vi vet inte ens om ...” Hon började snyfta. Anders gav henne en näsduk och fortsatte:

”De gör allt de kan för att hjälpa honom, men doktorn vill inte säga mera. Vi får bara vänta och hoppas. Tänk vad livet kan förändras på ett ögonblick!”

Flickan nickade, gick försiktigt fram och ställde sig vid sängen:

”Så blek han är! Alla sladdarna och slangen, vad det ser otäckt ut! Fast han verkar lugn, som om han drömmer något fint ... men så kall handen är, det var den inte när han låg på gatan!”

”Låg på gatan, var du med vid olyckan?” Anders höjde rösten. ”Såg du vad som hände?”

”Ja, faktiskt, jag åkte med Mikael på hans cykel när jag fick punktering. Det är dumt att skjutsa, jag vet, men vi var sena till skolan, vi fick bara inte missa nationella provet. Jag har också blivit undersökt av läkare men hade tur, ingenting var brutet. De tvättade och lade om såret på armen, behövde inte sys. Jag föll nog mjukt över stackars Mikael.”

De låg bekvämt på en bädd av höstlöv och njöt av bomullsmoln som sakta seglade förbi. Ännu dröjde några rödbruna löv kvar uppe i trädkronorna, men de flesta var redan fallna.

”Mikael, vilken himla tur vi haft!”

”Tur? Ja, bortsett från min rejäla hjärnskakning, en dryg vecka på sjukhus, din skrapade arm, min kraschade cykel och att vi bägge missade provet, så ...”

”Du vet precis vad jag menar!” Hon rullade över på sidan, drog honom tätt intill sig och gav honom en lång, sugande puss mitt på kinden.

”Ok, jag håller med! Det var trots allt den bästa skjutsen jag nånsin haft! Som jag skrattade när pappa och mamma berättade att plötsligt stod en helt främmande flicka i grönt hår i dörren och frågade efter mig ... när de redan var i chock!”
